

Въдворенитѣ тукъ славянски племена извѣстно врѣме запазили своя старѣ племененѣ битѣ; и само въ VII вѣкъ тѣ почнали да се обединяватѣ въ едно господарство — Българското, което въ VIII вѣкъ обхващало вече значителна частѣ отѣ Балканския полуостровѣ. Въ IX вѣкъ Българското царство разширило своитѣ прѣдѣли далечѣ къмѣ сѣверѣ отѣ нижния Дунавѣ до самата Пеща. Сегашната Унгария въ онова врѣме била славянска страна—на нейнитѣ равнини българскитѣ славяни непосредствено се допирали до жилищата на западнитѣ славяни. Така обширни сж били прѣдѣлитѣ на българското царство, когато върховниятѣ му вождѣ Борисѣ засаждалѣ въ него сѣмената на християнското учение. Знаменитиятѣ синѣ и приемникѣ на Бориса, Симеонѣ, приемайки титула царѣ на Българитѣ и Римлянитѣ, упорито се е домогвалѣ да завземе столицата на Източно-Римската империя, която замислил е и желалѣ да прѣвѣрне въ славянска столица. Подобни стрѣмежи имали сж и други нѣкои отѣ послѣдующитѣ български царе: въ XI вѣкъ Самуилѣ, въ XII Асѣнѣ, въ XIII — приемникѣтъ на послѣдния, Иоанѣ Асѣнѣ. Това ранно вѣншно могѣщество на българитѣ се длѣжало на твѣрдѣ високото имѣ за онова врѣме вѣтрѣшно развитие.

Българитѣ, дошли въ прикосновение много рано съ християнския Грѣцко-Римски мирѣ, и по-рано отѣ другитѣ славянски племена, се запознали съ неговата цивилизация, която наченали да усвояватѣ, безѣ да ѣ се подчиняватѣ силно и слѣпо. Едноврѣменно съ приемането на християнската вѣра, българитѣ се устремили и основали своя национална църква, съвѣршено независима отѣ римската и византийската църкви. Още въ края на IX вѣкъ била учрѣдена Бъл-